

Parlament al Coll de Panissars 2023

written by Daniela Grau | 28 d'octubre de 2023

Discurs de la Daniela Grau, coordinadora del dia de la Memòria d'Elna, en la 36a edició de la trobada anual al Coll de Panissars, amb la qual es commemora el 738 aniversari de la victòria catalana contra la invasió dels francesos l'any 1285.

Benvolguts connacionals i amics,

De començ vull agrair a la nostra infal·lible compatriota Teresa Clota l'acurat Programa que ens va enviar, com sempre didàcticament proveït de textos explicatius, de referències patriòtiques, de fotos il·lustratives, i també la seva invitació a prendre la paraula de nou com a catalana del Nord.

Indrets del Record i l'Institut de Projectió Exterior de la Cultura Catalana [IPECC], ens inciten, més enllà del recordatori de la massacre, al segle XIII, de la població a Elna i de la posterior victòria a Panissars, a salvar de l'oblit els qui van lluitar i morir per Catalunya. També ens motiven a reflexionar sobre les vicissituds de la nostra història i treure'n les lliçons, a denunciar la voluntat secular dels dos estats pseudodemocràtics veïns, el francès i l'espanyol, d'acabar definitivament amb la nostra nació.

Cal anar més enllà de mobilitzar-nos per la llengua i la cultura: hem de denunciar la colonització que patim perquè el segle XXI, la supervivència no sols de la nostra llengua sinó de la nostra nació és amenaçada en tots els Països Catalans.

Aquests dies és més evident que mai que únicament les violències individuals o col·lectives, les massacres, les lluites que provoquen molta mortaldat mobilitzen els mitjans

de comunicació internacionals i doncs commouen la consciència col·lectiva universal. Ara prevalen la visualització, la vulgarització d'imatges reals o falsificades com més cruels, xocants, els fets més sòrdids. Així les nacions com la nostra que ni trien la violència per alliberar-se ni poden exhibir proves esfereïdores d'aniquilació, poc poden fer valer llurs drets per aconseguir el reconeixement internacional a l'autodeterminació i a la independència.

És clar que amb aquesta constatació no vull fer l'apologia de la violència; només vull explicar el perquè els corsos, havent amenaçat el Govern francès de la possible recrudescència de violències, van aconseguir per fi, el setembre, que el president francès Macron anés a Còrsega, hi parlés, encara que de manera molt informal, molt imprecisa, de modificacions de la constitució francesa, d'autonomia i de preservació de la llengua corsa, temes tabús a França.

Per contra, de cara a nosaltres, Macron es pot tranquil·lament permetre de mantenir tallats passos fronterers, de tenir prou morro per menystenir múltiples actes de protesta, fins i tot dels batlles d'una i altra banda, també peticions d'àmbit europeu, d'ignorar impunement els acords de Schengen. Els catalans no constem en la seua agenda.

Una prova més si calgués que el lema divulgat per França, de «Llibertat, Igualtat, Fraternitat» tan admirat per catalans encegats, és un mite que encobreix la perversitat, la perfídia francesa: l'estat, auto-glorificat com a campió de la defensa dels drets de l'home, és un dels més centralistes d'Europa, amb una constitució intocable que sacralitza una sola nació, la francesa, una única llengua, el francès, que per si mateixes solen simbolitzar els valors de la República, com si les altres nacions i llengües per essència fossin antirepublicanes; un estat que nega que hi hagi al seu si comunitats ètniques i/o religioses diferenciades, que no concedeix cap autonomia a cap territori, que crea regions administratives artificials com la regió anomenada Occitanie;

nosaltres, essent catalans, hi vam ser inclosos el 2016 sense cap consulta i, ahora, en van quedar exclosos territoris occitans que reivindiquen llur occitanitat. Els partits d'esquerra autoproclamats «progressistes» que ho han protagonitzat són responsables del procés d'aniquilació de la nostra identitat nacional així com ho són al País Valencià els qui aprofiten la varietat dialectal per qüestionar, tergiversar la catalanitat. Tots participen de la colonització.

La setmana passada al Coll de Manrella en l'acte d'homenatge al president Companys el músic Carles Coll Costa en el seu parlament va definir amb molt d'encert com a «letals», els mitjans dels successius governs francesos per castigar, reprimir els qui no parlaven francès i anorrear llurs llengües. La vivència personal que el va tant impactar, al constatar tornant a la Catalunya del Nord que no es parlava més el català al poble de la plana on anava de petit per a veure la família, il·lustra la nostra dramàtica situació: la supervivència de la nostra llengua és més amenaçada que a la resta dels Països Catalans. Només cinc batlles d'un total de 226 han gosat enfrontar-se al prefecte, el representant omnipotent de l'estat, per tenir el dret de fer alguna intervenció en català als plens municipals traduïda, tanmateix, al francès. Ni tan sols aquest inofensiu i conjuntural dret a la paraula ens és concedit.

Sense caure en la paranoia, sabem que tenim l'enemic a casa. Potser recordeu en el recent documental de TV3 titulat «El català, a judici» l'afirmació rotunda d'un francès: «el rossellonès no és el català». No us penseu que és un inofensiu ciutadà inculte. És el general Gilles Glin, que s'està a Elna, president de Souvenir Français, una entitat d'antics combatents de les dues guerres mundials i de les colonials, que té cura dels monuments dedicats als soldats morts. En Glin té el vistiplau de les més altes instàncies educatives per intervenir en cada vegada més escoles, col·legis i instituts:

tot enaltint la memòria dels morts per França, infon i exalta el nacionalisme francès, més precisament allista joves retratats pel diari *L'Indépendant*: el cos cenyit amb la bandera francesa per portar-la en els actes commemoratius.

L'any passat el general Glin es vantà d'haver organitzat en un cementiri «una cerimònia important al nivell departamental i internacional que comptà amb la presència de nombroses personalitats». Tot saludant «la presència dels veïns espanyols» ressaltà les relacions fraternals entre les dues democràcies (sic!) i afirmà que visitar un cementiri és conèixer millor la història del seu país». El sotsprefecte el felicità d'haver triat un cementiri excepcional en comparació dels altres on hi consten només els combatents de les guerres mundials perquè aquest testimonia que fa més temps que la gent lluita per defensar el seu país». (sic!). (*L'Indépendant* 26.05.202).

Potser heu endevinat quin lloc va triar? Doncs precisament a prop dels monuments dedicats a la victòria sobre els francesos el segle XIII i al president màrtir Lluís Companys, aquí al Coll de la Manrella; trià el cementiri a la vora del castell de Bellaguarda, fortificat per Vauban, l'enginyer militar de Lluís XIV, l'artífex de la conquesta francesa el segle XVII. Expressament trià el símbol de la mutilació i ocupació de Catalunya.

Els nostres morts no van defensar França, foren matats per França.

Estimats compatriotes, confiem en vosaltres. Mentre no aconseguim l'estat català anhelat, la història l'escriuran els vencedors.

Daniela Grau Humbert 22.10.2023